

но едва ли може да се намѣри другъ, който въ такава степенъ да илюстрира разврата въ най-висшитѣ слоеве на нашата интелигенция. Само ако старитѣ професори, вмѣсто да поведжтъ борбата, която поведоха, бѣха капитулирали и отидѣха единъ по единъ да молятъ за мѣстата си, само тогава би имали подобенъ мораленъ крахъ. Или не — и той би билъ една все още прости-ма, ако и достоосъжителна човѣшка слабостъ, а постѣпката на ония господа, които сж приели въ тия условия да станатъ професори, е съ нищо неизвинима подлостъ.

*

Прѣсни сж още въ паметъта на всички обстоятелствата, при които стана затварянето на университета, както и уволняването на професоритѣ, — не поради нѣкаква вина (за такава не се споменува дори и въ Доклада), но — като „естествено слѣдствие на затварянето на университета“. Ако имаше що-годѣ логика въ лудостъта на българското правителство, то трѣбваше слѣдъ 6 мѣсеца, както гласи неговия собственъ законъ, да отвори университета и като „естествено слѣдствие на това“, да назначи ново всички професори. Но случи се тъкмо онова, което при лишени отъ свѣсъ и отъ чувство на дългъ и на законность „държавници“ не можеше да не се случи. Още не изсъхнало мастилото на Доклада, а министритѣ (въ Народното Събрание) и продажната преса (по тѣхна диктовка) се нахвърлиха по най-доленъ начинъ върху нѣколцина отъ професоритѣ и безъ никак-